

Bjugunac je bio "Miloseviceva marioneta"

Author: [Drago Hedl](#)

"Svi su se u mene prevarili", izjavio je u jednoj prilici najnoviji optuzenik za ratne zlocine s podrucja bivse Jugoslavije. "Mislili su - ja polupismen . . . [i] glup! A ja sam kockar i cim vidim covjeka znam sto misli."

Goran Hadzic, bivsi skladistar koji je u jednom razdoblju bio i predsjednik samoproklamirane srpske drzave unutar Hrvatske - Republike Srpske Krajine (RSK) - obicno se opisuje kao tipican produkt jednog vremena i dozivljava kao oskudno obrazovana marioneta Milosevicevog rezima.

Poput mnogih drugih hrvatskih Srba, i Hadzic je sada optuzen za ratne zlocine pred Haskim tribunalom: no, u medjuvremenu je, svega nekoliko sati nakon sto je optecacena optuznica 13. srpnja/jula predana srpskoj vladi, pod nerazjasnjanim okolnostima pobjegao u nepoznatom pravcu.

To je rasrdilo glavnu tuziteljicu Haskog tribunala, Karlu del Ponte (Carla Del Ponte), koja je ovog tjedna sazvala konferenciju za stampu i iznijela tvrdnju da je osumnjicenom u bijegu pomogao netko iz Beograda.

"Ovdje ga [optuzenog] u stvari vidimo kako, pracen od strane predstavnika mog ureda, zurno odlazi svega nekoliko sati nakon sto je beogradskim vlastima bio upucen zahtjev da postupe po nalogu za hapsenje", izjavila je Del Ponteova, komentirajuci niz fotografija koje navodno prikazuju Hadzica kako, na dan predaje optuznice, ukrcava stvari u auto parkiran ispred svoje kuce.

To je, medjutim, samo najnovije poglavlje u jednom izuzetno neobicnom zivotu. Hadzic je rođen 1958. godine, u selu Pacetinu, nadomak istocnohrvatskog grada Vukovara. Bio je zaposlen kao skladistar u lokalnoj tvornici.

Duboko sujeveren (cesto se konzultirao s astrologom, pa je u jednoj prilici cak odbio otputovati na nekakav skup u Knin zbog predvidjanja da ce biti ubijen), slabo obrazovan i bez ikakve vidljive ambicije - mladi Hadzic nije davao nikakav znak po kojem bi se u njemu mogao nazrijeti buduci politicar.

Ali je, usred kaosa koji je izazvao raspad Jugoslavije, njegov uspjeh bio, koliko brz, toliko i neumitan.

Prvo je stekao izvjesnu reputaciju na brojnim srpskim nacionalistickim skupovima odrzanim potkraj osamdesetih, na kojima se pojavljivao zajedno s tadašnjim liderom hrvatskih Srba Jovanom Raskovicem. Godine 1990. biva izabran u vukovarsko gradsko vijece, kao predstavnik hrvatske Stranke demokratskih promjena (SDP), premda ju je nedugo potom napustio kako bi se prikljucio Srpskoj demokratskoj stranci (SDS).

Sljedece ga godine hrvatska policija hapsi na Plitvicama, gdje je pokusao organizirati srpsku pobunu. Medjutim - nakon sto je Beograd izvrrio pritisak na tadašnjeg hrvatskog predsjednika Franju Tudjmana - ubrzo biva oslobodjen.

Hadzicev status "nacionalnog heroja" biva ucvrscen nesto kasnije, kada je na jednom skupu u Vukovaru odrzao ostar nacionalisticki govor.

Njegova karijera unutar SDS-a krece vrtoglavo uvis, te u veljaci/februaru 1992. kao kandidat te partije biva

izabran za predsjednika republike Krajine (koja se izdvojila iz Hrvatske). Na tom položaju ostaje do polovine 1993., kada srpski predsjednik Slobodan Milosevic – očito svjestan da Hadzic gubi podršku – počinje forsirati Milana Martića, koji postaje sljedeći predsjednik RSK-a. Martić je također optužen za ratne zločine i dobrovoljno se predao Hagu 2002. Postupak koji se protiv njega vodi još uvijek je u pred-procesnoj fazi.

Nakon što je ostao bez posla, Hadzic sljedeće dvije godine provodi u političkoj zavjetrini, da bi potom ponovo zauzeo položaj predsjednika u vrijeme kada je pobunjeničku srpsku republiku već skrsila hrvatska vojska.

Kada je u kolovozu/augustu 1995. pao Knin, Hadzic je postao predsjednik posljednjeg preostalog dijela Krajine – samoproklamirane Srpske autonomne oblasti Slavonija, Baranja i Zapadni Srem – odnosno područja nadomak granice sa Srbijom koje je danas poznato kao Hrvatsko Podunavlje.

Na izborima za predsjednika SDS-a porazio ga je 1997. Vojislav Stanimirović, koji je trenutno zastupnik u hrvatskom Saboru.

Hadzic se suprotstavljao ponovnoj uspostavi hrvatske kontrole nad oblašću Krajine, dok su Stanimirović i reformatori okupljeni oko njega podržali prijelaznu vlast misije Ujedinjenih naroda i njenog administratora Zaka Klajna (Jacques Klein).

Hadzic je čvrsto vjerovao da Srbi i Hrvati više ne mogu živjeti zajedno, i takvo je uvjerenje – zajedno s ostalim radikalnim političkim stavovima – dovelo i do slabljenja njegovog utjecaja. S protjecanjem devedesetih, shvatio je da mu vrijeme istice. A kada je 1997. ratni gradonačelnik Vukovara Slavko Dokmanović bio uhapšen, a potom i – kao osoba osumnjicena za ratne zločine – prebačen u Hag, Hadzic je već sljedećeg dana zajedno s obitelji napustio Hrvatsku i preselio se u Srbiju.

Od tada, pa sve do 16. srpnja/jula – kada je optužnica Haskog tribunala protiv njega otpecacena – Hadzic je živio u Novom Sadu, gdje je bio zaposlen kao visi referent u komercijalnom sektoru jedne srpske naftne kompanije.

Hadzic se u optužnici tereti za zločine počinjene nad Hrvatima i ostalim nesrpskim stanovništvom istočne Slavonije. Također se tereti i za ubojstvo više stotina hrvatskih civila (među kojima je bilo i žena i staraca) u selima istočne Slavonije, kao i za ubojstvo 264 hrvatska ratna zarobljenika koji su u studenome/novembru 1991. izvedeni iz vukovarske bolnice i potom streljani na poljoprivrednom dobru Ovcara.

Hadzic je optužen i za povezanost sa zločinom koji je 18. listopada/oktobra 1991. počinjen u selu Lovas, gdje su pripadnici paravojne formacije Dušan Silni prisilili 50 hrvatskih civila da hodaju kroz minske polje na periferiji sela, da bi potom i pucali na njih.

Zbog svoje uloge u ratu i činjenice da je bio predsjednik RSK-a, Hadzic je izuzetno nepopularan među Hrvatima.

Hrvatski političar koji je bio zadužen za reintegraciju Podunavlja – područja koje je prije toga bilo pod kontrolom Srba – i koji je u tom procesu lijepo suradjivao sa Srbima, Ivica Vrković, izjavio je: “Hadzic je jedina osoba iz Podunavlja s kojom nisam zeleo kontaktirati, ali sam, posto mi je Tudjman dao mandat za pregovore s njim, morao to učiniti.

“Njegov nizak intelektualni nivo i činjenica da ga čak ni njegove kolege nikada nisu cijenile samo su potvrdili moje uvjerenje da je njime netko manipulirao; da je on zapravo provodio tuđu politiku. Zaista ne

moram objasnjavati kako mislim na Milosevica.”

Ovaj je utisak potvrdio i jedan od Hadzicevih nekadasnjih bliskih suradnika iz krajiske vlade, koji je zelio ostati anonimn: “Hadzic je bio svjestan cinjenice da predstavlja marionetu i da ne moze uciniti nista bez Milosevica, i ja vjerujem da je i njemu samom bilo jasno da smije izgovoriti samo ono sto Milosevic misli”, rekao je on.

Bivsi lider hrvatskih Srba, Milan Babic – koji je proslog mjeseca u Hagu osudjen na 13 godina zatvora nakon sto je priznao krivicu za ratne zlocine – takodjer je tvrdio da je Hadzic bio pod neposrednom kontrolom Milosevica.

Pa ipak, osim u rijetkim situacijama, Hadzic nije imao neposredan pristup Milosevicu. Prema svjedocenju Babica – koji se pojavio kao svjedok optuzbe na sudjenju Milosevicu – bivsi sef drzavne sigurnosti Jovica Stanisic, koji je takodjer optuzen pred Tribunalom, bio je krajnja tocka do koje je Hadzic, kada je o bliskosti sa srpskim liderom rijec, mogao doprijeti.

Da je utisak o tome da je Hadzic bio Miloseviceva marioneta bio vrlo siroko rasprostranjen, svjedoce i rijeci njegovog bivseg kolege iz dana RSK-a: “Neobrazovan i neprincipijelan, bio je osoba kojom ste idealno mogli manipulirati, sto je i Milosevic osjetio.

“Da ga Milosevic nije odabrao, Hadzic bi bio skladistar sve do odlaska u penziju.”

Drago Hedl je redovni suradnik IWPR-a iz Osijeka. U pisanju izvjestaja sudjelovala je i Alison Freebairn iz Haga.

Location: [Balkans](#)
[Serbia](#)
[Croatia](#)

Source URL: <https://iwpr.net/sr/global-voices/bjegunac-je-bio-%E2%80%9Cmiloseviceva-marioneta%E2%80%9D>